

ת"פ 28135/02/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אנטולי אלימוב, הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 28135-02-17 מדינת ישראל נ' אלימוב

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
אנטולי אלימוב - הנאשמים

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום בביצוע עבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); עבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין; עבירת הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין; עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ועבירת שימוש בכוח או באיומים למניעת מעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), התשכ"ט-1969.

בכתב האישום נטען כי ביום 11.1.16 סמוך לשעה 20:00 התקבלה קריאה במשטרה, ולפיה הנאשם תוקף אנשים. באותו הזמן, המתלונן הבחין בנאשם תוקף אדם אחר באגרופים לפניו ובעיטות לגופו, שאז פנה אל הנאשם ואמר לו שאסור להרביץ. בתגובה רץ הנאשם אל עבר המתלונן ותקף אותו באגרופים לפניו. המתלונן נפל לרצפה והנאשם בעט בו מספר פעמים. עוד חבט הנאשם בראשו של המתלונן באמצעות טלפון נייד שהחזיק וקרע את שרוולי מעילו. אל המקום הגיע שוטר שקרא לנאשם לחדול ממעשיו, אולם האחרון המשיך ללכת ועל כן נעצר. במהלך מעצרו קילל הנאשם את השוטרים והחל להשתולל ולבעוט בהם בעודם מנסים לאזוק אותו. הנאשם אף בעט בחובש מארגון איחוד והצלה שהגיע לטפל בו. הנאשם הוכנס לניידת והחל חובט בראשו בחלון הניידת תוך שהוא צועק לשוטרים "יא בני זונות תראו מה עשיתם לי, אני אזיין אתכם". נוכח התנהגותו הפרועה עשו השוטרים שימוש באקדח טייזר על מנת להרגיעו. בתחנת המשטרה המשיך הנאשם לקלל את השוטרים באומרו "יא בני שרמוטות חכו מה יהיה לכם, אני אגיד לכולם שאתם עשיתם לי ככה בראש". הנאשם הוסיף ותקף שוטרת על ידי כך שירק לעברה ופגע בלחייה.

בראשית ההליך כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, והתיק הועבר אל"י לשמיעת ראיות. ביום 18.7.18, ולאחר שמיעת ארבעה עדי תביעה, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה במיוחס לו בכתב האישום. בהחלטת מאותו יום, ועל פי בקשת ההגנה, הוריתי על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שהתקבל ביום 22.1.19 עולה כי הנאשם בן 32, אלמן ומתגורר בכפר סבא. קורות חייו פורטו בהרחבה בתסקיר, ומהם עולה כי הוא סובל ממחלת עיניים, מחלת כבד ותסמונת פוסט טראומתית על רקע מות אשתו. הנאשם מסר לשירות המבחן כי עלה ארצה בגיל 11 מברית המועצות. תקופה זו אופיינה בקשיי התאקלמות, שהובילו אותו לחבור אל חברה שולית. בתוך כך, שיתף כי החל לנהל אורח חיים התמכרותי מגיל עשרה, אשר במהרה הגיע לשימוש בסמים קשים, כדוגמת קוקאין והרואין. הנאשם נשר מן הלימודים והתקשה לשמור על יציבות תפקודית, וכן לא התגייס לצבא על רקע מעורבותו בפלילים.

הנאשם שיתף את השירות כי בשנת 2016 נהרגה אשתו בתאונת דרכים, לה היה עד, ודיווח כי החל לחוות תסמינים פוסט-טראומטיים. הנאשם קיבל טיפול תרופתי בגין תסמינים אלה, אולם מסר כי לאחר זמן קצר הפסיק את הטיפול על דעת עצמו ושב להשתמש בסמים, ניהל אורח חיים התמכרותי ואף נעדר קורת גג לתקופה.

באשר לשימוש בסמים כיום, מסר כי הוא עושה שימוש בתחליפי סם, אותם הוא קונה ברחוב כאשר הוא מרגיש צורך, וכן עושה שימוש מזדמן בקנבוס. לצד אלה, מסר כי הוא נוהג לצרוך אלכוהול מסוג בירה על בסיס יומי כדרך להתמודד עם קשייו, אולם אינו רואה בכך משום התמכרות לאלכוהול. באשר למעורבותו בפלילים במרוצת השנים, התקשה להעמיק התייחסותו והשליך את האחריות על גורמים חיצוניים. ביחס לעבירות נשוא כתב האישום, הנאשם הכחיש את המיוחס לו מחד, אולם מסר כי אינו זוכר את פרטי המקרה לאור היותו נתון תחת השפעת אלכוהול, מאידך. השירות התרשם מהתייחסויות דלות ומצמצמות, כאשר ניכר כי הנאשם בעל נטייה לטשטש את חומרת העבירות המיוחסות לו. הנאשם שלל צורך טיפולי בתחום ההתמכרותי או בתחום האלימות, שכן אינו תופס את עצמו כאדם מכור או אלים.

לאחר שסקר את גורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית ואת גורמי הסיכוי לשיקום, ולאור שלילתו של הנאשם נזקקות טיפוליות, לא בא שירות המבחן בהמלצה בעניינו.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות ביצוע העבירות ועל הפגיעה בערכים המוגנים בבסיסן. לדבריו, מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, והערכת שירות המבחן בדבר הסיכון להישנות התנהגות פלילית, עתר להשית על הנאשם 12 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם עמדה גם כן על נסיבות ביצוע העבירות, וכן הדגישה כי הנאשם היה שתוי בעת המעשים, באופן שאינו מאפשר לו כיום לזכור את פרטי האירוע. עוד ציינה כי מיום ביצוע העבירה ועד היום לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים באופן המלמד על התמתנות מצדו. בהמשך, עמדה על נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר, המצביעות על אורח חיים מורכב וקשיים שחווה במרוצת חייו. נוכח האמור, עתרה לשלוח את הנאשם אל הממונה על עבודות שירות לצורך בדיקת כשירותו לביצוע עבודות כאמור.

הנאשם בדברו האחרון מסר כי אינו משתמש בסמים, וכי הוא מוכן לשלם פיצוי למתלונן.

ביום 11.7.19 נתקבלה חוות דעתו הסופית של הממונה על עבודות שירות, לפיה הנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות נוכח שימוש בסם מסוג סבוטקס. בדיון מיום 15.7.19 ב"כ הנאשם ביקשה להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ולהשית עליו עונש קל ככל הניתן.

דין וגזירת הדין

הנאשם הורשע, כאמור, במספר עבירות שהתרחשו בשעות הערב של יום 11.01.16. עסקין באירוע "מתגלגל" שנפרס לאורך מספר שעות, וברי כי יש לראות בו כמהווה אירוע עברייני אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם (על מבחן "הקשר ההדוק" ומבחני העזר הפסיקטיים ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014)).

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת תקיפה סתם הינו הגנה על שלומו הגופני וביטחונו האישי של המתלונן. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות נגד שוטרים הינם שמירה על ביטחונם האישי והגופני של אנשי כוחות הביטחון, כמו גם על שלטון החוק וסדרי משטר תקינים. שמירה על עקרונו אלה מחייבת עמידה איתנה נגד הפוגעים בגורמי אכיפת החוק.

עבירות נגד שוטרים, בין אם הפרעה ברף הנמוך או תקיפה ברף הגבוה, יש בהן כדי לכרסם בעקרונות אלה. על בתי המשפט לשדר מסר ברור אשר יהיה בו לאפשר לגורמי האכיפה לבצע עבודתם החשובה נאמנה. ראו לדוגמה, דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.08.10):

"חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.3.1988))."

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על כך שמידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני-גבוה;

עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן ומלמדות על התנהלות משולחת כל רסן מצדו של הנאשם, אשר תחילתה באלימות כלפי המתלונן וסופה בהפרעה ותקיפה של שוטרים שניסו לעכבו. עולה כי המתלונן ניסה לעצור את הנאשם מלהפעיל אלימות כלפי אדם אחר, ובכך הפך למטרה נוספת עבור הנאשם, שרץ לעברו, תקף אותו באגרופים, הפילו לרצפה ובעט בו. המתלונן ניסה להראות אזרחות טובה וראויה לשבח, אולם לבסוף טעם מנחת זרועו של הנאשם.

הנזק שגרם הנאשם למתלונן במעשיו האלימים ברור לכל. מעבר לפגיעה הפיזית שנגרמה למתלונן, הרי שניכרת תחושת האימה והפחד שמלווה אותו עד היום. אציין כי המתלונן העיד בפניי בשלב שמיעת הראיות, טרם הודה הנאשם במיוחס לו, והתרשמתי כי האירוע הותיר בו צלקות של ממש.

בהמשך האירוע, התנהג הנאשם באופן פראי ואלים, תוך שהוא מסרב להישמע להוראות השוטרים, מקלל אותם ומפעיל נגדם אלימות, כמו גם נגד איש רפואה דחופה שהגיע על מנת להעניק לו טיפול רפואי. לא בכדי, איפא, נעשה שימוש בטייזר על מנת להרגיעו.

באשר לטענה כי הנאשם פעל כשהוא בגילופין, ברור כי אין בה כדי להקל בחומרת מעשיו או בעונשו, ואין בעובדה כי הנאשם אינו זוכר את פרטי האירוע לאור שכרותו כדי להביא להקלה בעונשו. כזכור, הלכה היא כי אין בכניסתו של אדם, מבחירה חופשית שלו, למצב שכרות כדי להוות שיקול להקלה בעונשו. ראו למשל לעניין זה דברי בית המשפט ב-ע"פ 1929/12 **מדינת ישראל נ' סעיד מחאמוד** (פורסם בנבו, 24.04.12), שם צוין כי "בחברה חופשית, רשאי כל אדם בוגר לצרוך משקאות אלכוהוליים כאוות נפשו. אין בכך משום מתן היתר לאלימות או לפשיעה. על כל אדם לדעת את גבולותיו ואת השפעות השתייה עליו, ואם הוא נוטה לאלימות במצבי שכרות, טוב יעשה אם ימנע משתיית משקאות חריפים. התרבות המשלבת אלכוהול ואלימות הפושה באתרי הבילוי ברחבי הארץ, צריך שתמוגר על ידי כלל הרשויות, והיא אינה יכולה לעמוד כהגנה למי שנטל חלק פעיל באלימות זו".

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בעבירות בהן הורשע הנאשם, משיתם בתי המשפט מנעד רחב של עונשים החל מענישה חינוכית בדמות צו של"צ ועד למאסר מאחורי סורג וברית. ויודגש כי כל אירוע אלימות שונה בנסיבותיו ובצבר העבירות המרכיב אותו, ומשכך יש לבחון את הענישה הנוהגת בשינויים המחייבים (ראו והשוו, **בשינויים המחייבים**, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 31/15 **אפרסמון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.01.15); רע"פ 2222/13 **חיחאשווילי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.05.13); רע"פ 3261/18 **קריספיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.06.18); רע"פ 1643/16 **ביטון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.3.16); רע"פ 7641/14 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.11.14); עפ"ג (חי') 29826-07-15 **מדינת ישראל נ' אלירן כהן** (פורסם בנבו, 22.10.15)).

בנסיבות האמורות אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות העבירה נע בין 6 חודשי מאסר, שבמקרים המתאימים יכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

לחומרה, יש לשקול את הצורך בהרתעת הרבים בגדרו של המתחם, מפני ביצוע עבירות אלימות שמקורן בשתייה בלתי מבוקרת של אלכוהול. כפי שצוין לעיל, על בתי המשפט להעביר מסר חד וברור נגד שימוש באלימות, כמו גם להוות חומת מגן נגד תופעה פסולה זו. לנאשם עבר פלילי עשיר הכולל ערב רב של הרשעות בתחום האלימות. עולה כי זו איננה מעורבותו הראשונה בעבירות אלימות או בעבירות נגד שוטרים, ומשכך נדמה כי אין מנוס מלתת משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד בגדרו של מתחם העונש ההולם שנקבע לעיל.

לצד זאת, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן. עולה כי מעורבותו של הנאשם בפלילים ראשיתה בגיל העשרה ומקורה בקשיי השתלבות בחברה הישראלית. עולה מהתסקיר כי מאז ועד היום ניהל הנאשם, במרבית שנות חייו, אורח חיים התמכרותי שכלל מעורבות עבריינית. יתר על כן, מותה של אשתו בשנת 2016 היווה אירוע משברי נוסף בחייו, אשר תרם להתדרדרות נוספת במצבו הרגשי וההתמכרותי.

הגם שהנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום, הודאה זו הגיעה לאחר שמיעת ארבעת עדי תביעה, ביניהם המתלונן שנאלץ לפרט בפני בית המשפט את האירוע שהותיר בו טראומה של ממש. משאלה פני הדברים, קשה לראות בנאשם כמי שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי. מכל מקום, ברי כי אין באמור כדי להוביל להחמרה בעונשו של הנאשם. ניהול ההליך אינו מעלה ואינו מוריד בגזירת עונשו של הנאשם. לנאשם זכות בסיסית ויסודית להוכיח את חפותו, ואין הדבר יכול לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונשו (ראו לעניין זה ס' 40יא(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן ראו למשל ע"פ 4597/13 **אנטוניו פיצו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.09.2014)).

לזכותו של הנאשם אזקוף את חלוף הזמן מיום האירוע. עולה כי מאז ועד היום לא נפתחו נגדו תיקים חדשים, באופן המחזק את טענת ההגנה לפיה חלה התמתנות במצבו. עם זאת, יש לתת לשיקול זה משקל מוגבל, שכן שירות המבחן התרשם כי נוכח מאפייניו התפקודיים והרגשיים של הנאשם רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו היא גבוהה, וכך אף מידת חומרתה. הנאשם, כאמור, שלל כל היזקקות טיפולית, וניכר כי אינו רואה את הפסול בהתנהלותו ואת הצורך בטיפול שוטף בקשייו.

באיזון בין כלל השיקולים, ובהם מצבו הרפואי והרגשי של הנאשם, כמו גם עברו הפלילי והערכת שירות המבחן, נדמה כי אין מנוס מהשתת עונש של מאסר בפועל אשר יחדד עבור הנאשם את גבולות המותר והאסור. אזכיר כי הנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות, אולם ממילא אני סבורה כי נדרשת ענישה מוחשית והרתעתית בעניינו בדמות מאסר מאחורי סורג וברח.

אני גוזרת אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 10 חודשים, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 3.11.19 בשעה 08:00 בבית המעצר ניצן.
2. מאסר למשך שישה חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור אלימות, לרבות איומים. התנאי יחל מיום שחרורו מן הכלא.
3. מאסר למשך חודש וזאת על תנאי למשך שנתיים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת שימוש בכוח או באיומים למניעת מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), התשכ"ט-1969. התנאי יחל מיום שחרורו מן הכלא.
4. פיצוי למתלונן, עד תביעה 2, בסך 1,500 שקלים. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב - 3 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.2020.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשב"ס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח אלול תשע"ט, 18 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.